

Понад 5000 примірників

Нещодавно фонд Центральної наукової бібліотеки ХНУ імені В.Н. Каразіна збагатився колекцією книжкових пам'яток з приватної бібліотеки І.О. Світличного — понад 5000 примірників. Ця література доступна для замовлення на читальний зал №10 (вул. Університетська, 23), який дуже любив відвідувати у свої студентські роки сам Світличний. Сьогодні ім'я І.О. Світличного є на одній з пам'ятних табличок, що встановлена на столах читального залу №10.

Бібліотеку І.О. Світличного, що є однією з найбагатших приватних бібліотек в Україні, подарувала ЦНБ його сестра Надія Світлична, відома як суспільний діяч і борець за українську культуру.

Аби скласти правильне враження про це унікальне книжкове зібрання, слід пригадати, якою винятковою фігурою на тлі своєї епохи був Іван Олексійович Світличний. Науковці визначають його як літературознавця і літературного критика, мовознавця і перекладача, поета і дисидента. Без його портрета галерея діячів українського руху опору 1960-1970-их років буде неповною... Але якщо зазирнути за ці безособові визначення, можна побачити надзвичайно товариського, приятного, гостинного і дружнього чоловіка з теплим поглядом і великими вусами. «Вусатим сонечком» назвав його Василь Стус, а Іван Драч, підписуючи для Світличного чергову збірку власних віршів, називає свого товариша по перу центром українських літературних кіл. Характер Івана Олексійовича, велика ерудиція, знання кількох іноземних мов і наявність тісних контактів з багатьма сучасними йому українськими літераторами добре простежуються по тематичному складу бібліотеки Світличного.

У цьому фонді переважають українські видання, є корисні академічні видання з теорії літератури і мовознавства, значну частину становлять книжки польською, чеською, словенською, сербською, болгарською мовами, присутні видання французькою, німецькою, англійською. Окремої згадки заслуговують без перебільшення коштовні до революційні українські книжкові пам'ятки, малотиражні видання «Кобзаря» та «Автобіографії» Т.Г. Шевченка. А також багато дорогих глянцевих зарубіжних видань з класичного і сучасного живопису, і нам лишається тільки здогадуватися, яких зусиль у СРСР 1960-х років коштувало Світличному придбання такої літератури. Окремо слід сказати про дарчі написи на багатьох документах бібліотеки Світличного: тут є автографи І. Драча, Б. Антоненка-Давидовича, І. Плачинди та інших. Безліч теплих слів і дотепних жартів черговий раз відкривають перед нами товариську вдачу та шарм Івана Олексійовича.

Іван Олексійович Світличний народився на Луганщині, а більшу частину свого життя провів у Києві. З Харковом його єднають юнацькі роки студентства — у 1947-1950 роках він навчався на

перекладача, поета і дисидента. Без його портрета галерея діячів українського руху опору 1960-1970-их років буде неповною... Але якщо зазирнути за ці безособові визначення, можна побачити надзвичайно товариського, приятного, гостинного і дружнього чоловіка з теплим поглядом і великими вусами. «Вусатим сонечком» назвав його Василь Стус, а Іван Драч, підписуючи для Світличного чергову збірку власних віршів, називає свого товариша по перу центром українських літературних кіл. Характер Івана Олексійовича, велика ерудиція, знання кількох іноземних мов і наявність тісних контактів з багатьма сучасними йому українськими літераторами добре простежуються по тематичному складу бібліотеки Світличного.

У цьому фонді переважають українські видання, є корисні академічні видання з теорії літератури і мовознавства, значну частину становлять книжки польською, чеською, словенською, сербською, болгарською мовами, присутні видання французькою, німецькою, англійською. Окремої згадки заслуговують без перебільшення коштовні до-революційні українські книжкові пам'ятки, малотиражні видання «Кобзаря» та «Автобіографії» Т.Г. Шевченка. А також багато дорогих глянцевих зарубіжних видань з класичного і сучасного живопису, і нам лишається тільки здогадуватися, яких зусиль у СРСР 1960-х років коштувало Світличному придбання такої літератури. Окремо слід сказати про дарчі написи на багатьох документах бібліотеки Світличного: тут є автографи І. Драча, Б. Антоненка-Давидовича, І. Плачинди та інших. Безліч теплих слів і дотепних жартів черговий раз відкривають перед нами товариську вдачу та шарм Івана Олексійовича.

Іван Олексійович Світличний народився на Луганщині, а більшу частину свого життя провів у Києві. З Харковом його єднають юнацькі роки студентства — у 1947-1952 рр. він навчався на філологічному факультеті Харківського університету. Під час навчання він брав активну участь у науковому і культурному житті університету. Чималу роль у формуванні світогляду І.О. Світличного, становленні його як науковця і принципового борця і захисника вітчизняної культури відіграла університетська бібліотека. Тому і є знаковим той факт, що книжкова колекція Івана Світличного сьогодні знаходиться саме у старому приміщенні бібліотеки на вул. Університетській, 23.

Бажаючи можуть ознайомитися з переліком книжкових пам'яток бібліотеки І. О. Світличного у електронному каталозі ЦНБ, зазначивши у полі «Рубрика» «Бібліотека Світличного І. О.».

І.ЖУРАВЛЬОВА,
директор ЦНБ.

Редакційна

пр

«ХАРКІВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ»,
загальноуніверситетська газета.

Виходить двічі на місяць.

Засновник —

ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ ім. В. Н. Каразіна.

Universitas mundus scientiarum est!

Харківський

УНІВЕРСИТЕТ

ЗАГАЛЬНО-
УНІВЕРСИТЕТСЬКА
ГАЗЕТА

№ 18

(4045)

ВІВТОРОК
29 грудня
2015 р.

Ціна договірна

Газета нагороджена Почесною грамотою Державного комітету у справах преси, телебачення та радіомовлення України.

З 1 січня 1817 р. Харківський університет видавав «Харьковские известия», з 8 квітня 1927 р. — «Робітник освіти», з 15 грудня 1928 р. — «Іновець», з 1 січня 1930 р. — «За нові кадри», з 1 січня 1936 р. — «За більшовицькі кадри», з 1 січня 1947 р. — «Сталінські кадри», з 1 січня 1957 р. — «Харківський університет» (вперше номер з такою назвою з'явився 19 грудня 1945 р.). Електронна версія газети в Інтернет: www-gazeta.univer.kharkov.ua